

bringe i Bevægelse, til ogsaa at gjælde Noget, saa siger jeg endnu mere, at en Bevilling af 6 Millioner er en meget rigelig, en overordentlig rigelig Bevilling, og naar vi endnu gjøre den større derved, at vi ikke paabyrde Ministeren Randers, men overlade til Regjeringen selv at føre Banen fra Aarhus over Viborg til dette vestlige Punkt, saa er der givet en meget rundelig Sum. Er det nemlig sandt, at Bevægelsen over Randers vil skaffe Banen en stor Affluents, som det er værd at søge med Millioner, skulde man da ikke troe, at den, der ibrigt vilde vove sig ind paa Foretagender af denne Natur, vilde vove Noget for at komme til dette Eldorado, og dersom han forkastede det, dersom han ikke vilde give Noget for at komme dertil, saa maatte det være, fordi det i hans Smeltekedel ikke blev til Guld. Det er hele Forskjellen. Benytter Ministeren sig af den Frihed — og jeg synes, at Regjeringen ellers under saadanne Omstændigheder stedse og med Rette har ønsket den største Frihed — som Mindretallet lader ham beholde til at gaae til Randers eller lade det være, kan han naae Holstebro eller Venøbugten eller ialfald et Punkt mod Vest uden større Udgift for Statskassen end 6 Millioner, og kunne vi tillige sige, at Regjeringen, støttet paa sine egne Chiffre, kan, naar dens Undersøgelser og dens deraf flydende Beregninger ere rigtige, bevæge sig over Randers eller i det

Mindste meget nær derved, til Viborg og til Venøbugten ved selv at bygge for de samme 6 Millioner, saa forekommer det mig, at dette Tilbud er meget rundeligt, og at dets Forkastelse fra Regjeringens Side indeholder Beviis for, at den istedetfor at søge Bevilling til at faae en Bane af denne Natur bygget i Jylland, søger en Forkastelse af Loven under saadanne Omstændigheder, at den siden kan vasse sine Hænder og sige: jeg er uskyldig, det er Eder, der dræbe Jernbanerne i Jylland. Naar I ikke ville bortkaste Tønder af Guld og Millioner, fordi vi synes om at gaae til Randers, saa faae I ingen Jernbane fra Vest til Ost i Jylland, saa er der ikke mere nogen Sammenligning med Banen mellem Hamborg og Kiel eller med Banen fra Flensborg til Tønning-Husum; kun naar vi naae Randers, er Sammenligningen der, og det skulle I give 8 Millioner for. Nei! Nei! ikke 8 Millioner og ikke Betingelsen at gaae til Randers! En Vestbane, en Bane fra Aarhus til Venøbugten, helt ad den korteste Vej, men jeg vil gjerne sige, om ad Viborg, lad os blive paa det Grundlag, lad os antage Banen paa de Bilkaar eller forkaste den, thi gaae vi ud over denne Grandse, have vi enten ødelagt vort Skatkammer eller et heelt Jernbanenet i Jylland, da man ikke der vil kunne vedblive at øse Pengemidler ud for et saa ringe Formaal, som dette er.